

آدمال کوتاه

www.shorcircuit.blog.ir

سال اول ، شماره اول ، آبان ماه ۹۳

خطر برق گرفتگی

بایک اتصال کوتاه چطوری دارد؟

آمدیم بگوییم که ایها البرقیون! تا ما به فکر شارژ کردن خودمان نباشیم، کس دیگری به فکر ما نخواهد بود. به قول معروف: «کس نخارد پشت من، جز دوشاخه‌ی شارژر من». خواستیم که بعد از یک عالمه حرف‌های گیج‌کننده و ملال آور، اکلمه حرف آنالیز شده به ذهن هم اهدا کنیم. شکی نیست که ما از نظر پتانسیل از آن وری‌ها خیلی بالاتر هستیم. اگر کمی به فکر خودمان باشیم و ظرفیتمن را هم بالا ببریم، آن وقت هست که می‌توانیم یک بار مثبت فکری را به یکدیگر القا کنیم. اصلًا جریان‌های فکری خفوبیت آمیز، همینطور به وجود می‌آیند. اگر آدم بخواهد جلوی هر حرفی مقاومت زیاد از خود نشان دهد، آنوقت تقریباً هیچ جریانی از نورون‌های مغزش عبور نخواهد کرد.

می‌گوییم که درست نیست این همه «سلف» به اول هرجیز اضافه کنیم و از جمع گریزان شویم. تا کی می‌خواهیم فقط پذیرای جریان‌های تشییع شده و روزمره باشیم؟ بهتر است که همه‌ی مقدمات و تشریفات را کنار بگذاریم و مثل مرد بیاییم وسط میدان. آنوقت است که می‌توانیم دوستانه، حرف دلمان را روی یک مدار تبادل کنیم.

خلاصه این شد که تصمیم گرفتیم نخستین سیگنال از تولید به مصرف را منتشر کنیم. سیگنالی که از دل برآید و لاجرم بر دل نشینید! شما از من بهتر می‌دانید که وقتی یک سیگنال قوی از خود ما به خود ما برسد چه می‌شود... یک اتصال کوتاه در مغزهایمان رخ می‌دهد که می‌تواند قلب هایمان را در هوای سرد پیشیز گرم کند. البته! این سیگنال کاغذی برای استمرار حیات، به المان های نیاز دارد که علاوه بر مصرف کننده بودن، تولیدکننده هم باشند. مثل دوستمان یوسف صالحی که با دادن پیشنهاد احداث این نیروگاه، نخستین المان مولّد این مجموعه بود. پس اگر تشنیه‌ی یک پالس درست و حسابی هستید و دوست دارید عضوی از این حلقه شوید، لائق با فیدیک‌های گرفتار، به ژنراتورهای ما توان بدھید.

راستی! این قانون ماست: «در حلقه‌ی ما هیچ گره‌ای وجود ندارد!!».

حالا از این حرف‌ها گذشته، آمدیم بگوییم که با یک پالس «اتصال کوتاه» چطوری دارد؟

از دنیای برق په نپرگز!

وای! پاور...

صبح زود (طرفای پنج و نیم، شیش !!) از خواب پا می‌شی بیای دانشکده و اسه تحصیل علم !! وقتی بقیه دانش جوهای مملکت زودتر از هشت سر کلاس نمیرن تو باید هفت و نیم سر کلاس باشی، تازه اگر بعد از استاد بیای سر کلاس باید کلی التمام کنی که و است غیبت نزنن ، حضوری هم که رد نمی کنن ، به جاش تأخیر میخوری و هر سه تا تأخیر هم یه غیبت! از دم در میزی بیرون نگاه ساعت موبایلت می کنی.. ای وای! دیشب از بس که با گوشیت ور فتی و باهش آهنه گوش دادی و واتس‌پاپ و لاین و.. (بقیه ش بماند!) باطری موبایلت خالی شده و آخرای عمر آنلاین بودن‌ته!

حالا شارژ از کجا گیر بیارم؟! پریز کجا بود؟!

فکر شو بکن.. وارد کلاس می‌شدم، Wi-PoW گوشیت روشن میکردم، یه اسکن میکردم، دنبل ۱ POW_ENG-1 میگشتی و یه رمز بیست و هشت رقمی و اتصال موفق و در عین ناباوری شارژ شدن موبایلت!.. خوب میشد.. نه؟ شاید عمر من و شما به اون روز قد نده اما مطمئناً در آینده شاهد همچین چیزی خواهیم بود.

با اینکه به این زودیا شاهد یک شبکه نیروی بی سیم نخواهیم بود اما ایده تباندن انرژی در مقیاس کوچک تر، به سرعت در حال رشد. این تا حد زیادی به این دلیله که با وجود ارتباطات بی‌سیم، مثل وای‌فای و بلوتوث، و مدارهای الکترونیکی که هر روز کوچک‌تر می‌شون، کابل‌های برق تنها مانع بر سر این راه هستن که کاملاً قابل حمل شن.

ایده انتشار انرژی هنوز دوره طفویلت خودش رو می‌گزرنونه اما می‌شی سه حالت برای آینده اون متصور شد. اولین ایده ، استفاده از امواج رادیویی هست که چون می‌شی از فرستنده ها و گیرنده های مخابراتی موجود استفاده کرد، شاید ایده آل ترین حالت باشه. به تازگی از این فناوری برای انتقال نیرویی در حد میکرووات و یا میلی‌وات در فواصل بیش از ۱۵ متر برای حسگرهای صنعتی استفاده شده که پیش بینی می‌شی در آینده بتونیم برای وسایل کم مصرف مثل موبایل از این تکنولوژی استفاده کنیم.

استفاده از پرتوهای لیزری فروسخ دومین حالت ممکن برای تباندن انرژی الکترونیکی هست. یعنی فرستنده، پرتوهای پرانرژی فروسخ رو ارسال کرده و گیرنده با دریافت و تبدیل اون به انرژی الکترونیکی ازش بهره می‌بره. این روشن در حال حاضر برای تأمین نیروی وسایل پر مصرف مناسب تره ولی تلفات زیادی دارد و بازدهش حدود ۲۰ درصد؛ ولی این امید هست که در آینده نزدیک، بازده رو بشه به ۵۰ درصد رسوند.

سومین ایده ، القای مغناطیسی که جذاب‌ترین انتخاب برای کاربردهای بزرگ محلی هست. یه میدان مغناطیسی متناوب که از یه سیم پیچ ناشی می‌شی، می‌تونه در سیم پیچ دیگه ای که در نزدیکیش باشه، جریان الکترونیکی القا کنه، این همون روشی هست که خیلی از ابزارها مثل مسوواک‌های برقی و حتی برقی از موبایل‌ها باطری‌هایشون رو شارژ می‌کنن. این روش خیلی در حال پیشرفت و هم اکنون تلویزیون‌هایی وجود دارن که از فاصله حدوداً نیم متری می‌تونن ۵۰ وات توان مورد نیازشون را از این سیستم تأمین کنن. در حال حاضر بازده فعلی این روش حدود ۶۰ درصد هست.

اطلاعات بیشتر رو می‌تویند در وبلاگمون پیگیری کنید.

برقگیر ۹۷

در این قسمت از نشریه قصد داریم که هر بار با یک برقی موفق مصاحبه کوتاهی داشته باشیم و از علایق و سلایقش بشنویم. البته در زیر فقط خلاصه ای از مصاحبه آورده شده و برای مشاهده متن کامل مصاحبه و قسمت های فیلتر شده آن میتوانید به وبلاگ نسخه سری بزنید.

امیر حسین سلیمانی

دوره دبیرستان رو توی مدرسه تیزهوشان ملاصدرای همین شیواز گذرond و با رتبه ۱۴۰۰ منطقه یک توانت مهندسی برق شیواز قبول شده. البته مثل بقیه، اول دانشگاه های تهران رو انتخاب کرد اما متأسفانه یا خوشبختانه مقصداش سوزمین مادری بود!!

خدوش میگه اوایل به قصد رتبه یک شدن درس نمیخوندم اما از وقتی فهمیدم با معدل خوب میشه بدون کنکور، ارشد قول شد دیگه عزم رو جزم کردم و از اون به بعد معدل سیر کاملاً صعودی پیدا کرد و از معدل حدود ۱۸، تونستم به معدل ۱۸/۵۸ برسم.

واسه کنکور نمیخونه و منتظر نتایج پذیرش بدون کنکور دانشگاه های تهران هست. دانشگاه شریف واسش در اولویت اول قرار داره و بعدش امیرکبیر و درنهایت شیواز.

قبل از ورود به دانشگاه به گرایش الکترونیک علاقه داشته؛ در دوران صفری بودنش (شاید هم بوقی! [رجوع شود به مقاله پایین]) تصمیم میگیره وارد مخابرات بشه؛ اما بعد از گذردن درس هایی مثل مشین و بررسی، حس میکنه به قدرت خیلی بیشتر علاقه داره و بارویه استادی قدرتی بیشتر سازگار!

شاید باورش سخت باشه اما فقط آخر هفته ها درس نمیخونه و روزایی که کلاس داره دیگه درس تعطیل! بیشتر سعی میکنه سر کلاس درس رو یاد بگیره. اوقات فراغتش رو هم با دیدن فیلم و بازی های کامپیوتری و شبکه های اجتماعی پر میکنه. به فوتbal و کشتی علاقه داره و تا همین پارسال کشتی گیر بوده، اما آخر چه شد که از تو و دستت جدا شدم / نفرین به این زندگی، این درس،

این کتاب

قصد داشت که دوره کارشناسی ارشد رو در خارج از کشور بگذرانه اما یکم دیر اقدام کرد و فعلاً ارشد رو هم همینجا میمونه تا شاید توی محدودیت ها ستاره بشه!!؛ اما برنامه داره که دکترا رو حتمنا اونور آب باشه!

جناب بخش! میکریم...

روح... آسایش

RLC or Right Learning Concept !!

در تشریح مدار RLC حاشیه نشریه می توان نوشت:

با اعمال یک ولتاژ سینوسی به مدار، به ازای فرکانس های مختلف باسخ فرکانسی متفاوتی خواهیم داشت؛ چنانکه:

در فرکانس های پایین، امپدانس خازن ($\frac{1}{\omega C}$) بینهایت خواهد شد و به صورت مدار باز عمل خواهد کرد، در نتیجه جریانی در خروجی دیده نمی شود. در فرکانس های بالا، خازن "اتصال کوتاه" خواهد شد، اما این بار امپدانس سلف (ωL) بینهایت می شود و به صورت مدار باز عمل می کند؛ در نتیجه، باز هم جریانی در خروجی نخواهیم داشت. اما به ازای یک فرکانس میانه (رزونانس) در حدود فرکانس $\frac{1}{\sqrt{\omega LC}}$ مدار بهترین پاسخ فرکانسی را خواهد داشت.

حال سوال این است: "راز" رسیدن به این فرکانس چیست؟؟؟ همانکونه که در رابطه مشاهده می شود این فرکانس وابسته به المان های مدار (L و C) است و به ظرفیت المان ها بستگی دارد.

حال باید بعد از تمام شدن کلاس، نگاهی به مدار دانشکده بیندازیم؛ جایی که هم تولید کننده داریم هم مصرف کنند؛ دانشکده چون منع تغذیه به ما ولتاژ می دهد و ما مصرف می کنیم، ذخیره می کنیم و ...

مگر ما چون سلف ها نیستیم؟ مگر ما مثل خازن های این مدار نیستیم؟ مگر فرکانس این برنامه ریزی ها به ما بستگی ندارد؟ مگر این مدار علاوه بر میزان ولتاژ ماکریم، به محدوده فرکانسی خاصی نیاز ندارد که آن هم وابسته به المان های آن است؟

پس چرا به این المان ها توجهی ندارید؟؟ چرا گاهی اوقات فرکانس برنامه ریزی های شما هیچ نسبتی با ما ندارد؟ مگر قرار نیست جریانی که شما بوجود می آورید باعث پیشرفت ما شود؟؟!

کاش لاقل در زمان هایی قبل از $t=0$ و شروع به کار مدار چندی از المان های مدار را دور هم جمع کنید و با توجه به پتانسیل های خودتان و ظرفیت های آنها فرکانسی در حدود فرکانس رزونانس، به دور از اتفاقات رادیکالی ($\frac{1}{\sqrt{LC}}$) و پیش فاز یا پس فاز، به مدار اعمال کنید تا دیگر تداخل فرکانسی نداشته باشیم، تلفات توان نداشته باشیم!!

کاش لاقل قبل از شروع ترم در یک جلسه یکی دو ساعته حرف های ما را هم بشنوید تا دیگر نباید در سه روز، چهار امتحان بدھیم یا در ساعت های مابین دو کلاس وقتمن تلف شود یا سال کنکوری ها هر روز دانشکده را ملاقات کنند یا ...

اتصال کوتاه" می خواهد راندمان، بیشترین مقدار ممکن باشد!!

به بعنایه و رمادوری های ۹۳

جمشید حسن پور

با این حساب استاد داریم صفری ولی دانشجوی سال ۴ داریم بوقی ...

دانشجوی دکترا داریم صفری و دانشجوی ترم ۳ داریم بوقی ...

البته همانطور که از ابتداء گفته اینکه بوقی خوب است یا بد به عهده شما. چراکه بوق داریم تا بوق؛ زمانی بوق زدن ناشی از ترافیکی است که دیگران درست

کرده اند و شاید با این بوق ها پیشروفتی حاصل شود... زمانی بوق زدن به خاطر

بنزین تمام کردن است تا کسی به کمک بیاید... زمانی هم هیچ بوق زدن برای

معرفی حضور خود است (زياد داریم!) زمانی هم بوق زدن برای پیدا کردن دوست یا شبيه به این است ...

به هر حال ما نمی دانیم بوق زدن خوب است یا نه؟! شاید بوقی بودن دانشجوی

دکترا خوب باشد، شاید نه؟! شاید راه های بهتری هم به جای بوق زدن باشد.

نمیدانم شاید! شاید بوق زدن بتواند عده ای را از خواب بیدار کند و مفید واقع

شود.... شاید باید بوق زد تا همرنگ نبود ... البته اگر همرنگ نبودن خوب باشد

... شاید بالعکس ... شاید باید بوق زد تا گم نشد اگر گم شدن خوب نباشد (بستگی دارد کجا گم نشد؟) !! ... شاید باید حق بوقی باشد تا هر کسی نتواند

بوق بزند شاید هم سوت و لی تابلو ندارد....

به هر حال نمیدانم ... خودتان تصمیم بگیرید!!! بوقی باشید یا صفری ...

اتصال کوتاه

دعوت به اتصال می نماید!

لطفاً اگر تعایل دارید که اتصالی کوتاه. مختصر و مفید با این مجموعه که برقدار داشته باشید، آنن وای فای خود را به مدار ما متصل کرده و ما را از داشته های خود و مقایع جالب و حوادث غیرمترقبه ای که در این حوالات رخ می دهد با خیر کنید. سیگنال های شما با اسم خودتان در اتصال کوتاه به چاپ خواهد رسید!

SHORT CIRCUIT

گلهنامه اتصال کوتاه

مدیر مسئول و سردبیر: وحید حسن پور

برق نویسان: روح الله آسایش، سید محمد معین میر قادری، جمشید حسن پور،

مرتضی تنگ سیری، امیرعباس مهرافشان و شاید شما ...

تلفن ارتباط با نشریه: ۰۹۰۱۳۴۳۳۷۲۸

و بلاگ: www.SHORTCIRCUIT.blog.ir

با تشکر از اقای دکتر ثامنی، اقای فریدونی،

خانم توسلی و اقای رضا صادقی

Coming Soon ...

- Hope cover all aspects of your educational life
- A Great Project By: Jamshid Hassanpour
- Prepared specially for Electrical Engineering Faculty And Students ...

برق نامه

سید محمد معین میر قادری

به نام خداوند برق آفرین
که برق است در رشته ها بهترین

اگر برق نبود ، مهندس مباد
مهندسه از برق ، مادر نزاد

ستایش گندش ز غرب و ز شرق
که برق است و برق است و برق است و برق

در آن روز اول که یزدان پاک
دمید آن دم گرم ، در بطین خاک

یکایک از آن خاک آمد بُرون
بشرهایی از رشته ی گونه گون

به ناگه برآمد از آن خاک پست
گوهی که برتر ز افلک هست

گوهی پُر از آدم نیک خوی
همه عالم و سالم و برق جوی

نگارم ز اوصافشان این سُطُر
به صفحه فشارم قلم ، من به زور

همه لامپ پُر وات و بَسْ پُر فروغ
زبانم گُته گر که گویم دروغ

به جریانِ هر آمری غالبند
چو بوبین آهنبا جاذبند

نیابی تو افتداده ولتاژشان
ترانسی شگرف است در پایشان

هر آن کس که مویش شد از برق، سیخ
بکرده است در چشم بدخواه، میخ

پا تا نیازی به برقی نظر
که برقش بربزد ز تو گر و پَر

پوشانی از او اگر رمز و "راز"
زند بانگ بر تو که هی! وات د فاز؟!

بسی فاز بردم در این چند مین
پراندم فیوز از سِ خصم و کین

نیینی خفن تر ز برقدگان
بگُن گفته خاموش و پنهان زبان

www.SHORTCIRCUIT.blog.ir

با تشکر از اقای دکتر ثامنی، اقای فریدونی،

خانم توسلی و اقای رضا صادقی